

Målkongen blandt de næstbedste

TEKST: THOMAS PYNDT

Selv om det er mere end fire år siden, at han scorede sit sidste af utallige mål, ligner Anders Jochumsen sig selv. Han har stadig langt hår, der nu er strøget tilbage, han er stadig til den runde og tunge side, som han også var i sin storhedstid på banen, og han er stadig snakkende, smilende og udadvendt. Men støvler, shorts og fodboldtrøje er gemt langt væk. I dag er arbejdsuniformen nålestribet jakkesæt, for han arbejder som salgsschef for forsikringselskabet If med en 15-16 mand under sig. Tiden er derfor ikke længere til fodbold, men han kan godt hive en halvleg ud af en fredag til en nostalgisk tur ned forbi fortidens storhed og alle målene.

Så nu sidder vi oppe på 7. etage af den faldne entreprenør Bøje Nielsens mastodontiske og mærkværdige stålgrå kontorbygning, der ligger som et strandet skib på Avedøre Holme, men hvor vi har smuk udsigt over den københavnske vestegn, hvor det hele begyndte for Anders Jochumsen, og hvor han i øvrigt stadig lever og har det godt.

Han voksede op i rækkehusene på Gildhøj lige over for Brøndby Stadion, og han var ikke ret gammel, før fodbolden fyldte det meste.

"Min far var jo også fodboldgal. Han havde selv spillet på et pænt niveau i Brøndby, så allerede da jeg var tre-fire år gammel, træned vi ude i haven med alle mulige forskellige spark. Og så var den gamle jo meget opsat på, at det skulle være med venstre ben. Han var selv venstrebenet, gammel angriber og lidt samme type som mig, måske bare mere atletisk. Så jeg fik hurtigt et rigtig godt træf på bolden og lærte de her forskellige spark med indersiden," fortæller Anders Jochumsen om sin opvækst med fodbolden, der selvfølgelig også hurtigt blev lagt over på den anden side af gaden til Vestegnens stolthed, Brøndby IF.

Han kan ikke huske sit første mål, for der har været så mange, men han kan huske, at han med det samme fandt ud af, at det med at score mål var hans absolutte spidskompetence.

"Det har jeg jo vidst, siden jeg var helt lille. Det har altid været naturligt for mig. Qua min statur har folk aldrig troet det, men jeg har faktisk altid været lynhurtig på de første meter. Også i de tests jeg har haft i de forskellige Superliga-klubber, har jeg altid været blandt de hurtigste. Men folk har altid bare kaldt mig stor, tyk og doven."

"Men da jeg var lille, fandt jeg ud af, at min hurtighed kunne bringe mig rigtig langt. Mine basale sparkefærdigheder var også utroligt veludviklede efter alle timerne med min far i haven. Og modsat den nye generation tænkte jeg ikke så meget over, at det skulle være flotte mål. I dag skal den vippes og krølles og op i krogen, men jeg har altid bare brugt indersiden, når jeg kom alene med keeperen. Som minimum skulle jeg ramme målet, og så var det op til keeperen at lave en god redning. Selve kvaliteten i sparket og afslutningen kunne jeg på allerhøjeste niveau, det har jeg også hørt fra forskellige trænere, jeg har haft siden hen."

"Endelig udviklede jeg jo den her næse for mål, for at have den rigtige timing – eller ret-

Anders Jochumsen i toptrimmet udgave fra april 2004 i fuld firspring over AB's Carsten Hemmingsen.
Foto: Jens Dige/Polfoto

Med 120 divisionsmål over syv sæsoner var Anders Jochumsen en scoringsmaskine uden lige – bare ikke i Superligaen. For der blev taget forkerte beslutninger på afgørende tidspunkter, der blev levet for godt uden for banen, og der manglede træner tillid, da formen toppede. Men hvorfor var han så god til at lave mål, hvorfor stoppede han karrieren, før han fyldte 30 år, og hvorfor får han i dag tårer i øjnene, når han ser en flok små drenge juble over en scoring?

tere for at affotografere situationerne. Hvis nu den bold bliver snittet, hvor er det så mest logisk, at den ender henne? Der var en eller anden form for blid, romantisk matematik over det. Og så har jeg også altid bare ment, at det var det, jeg kunne bringe. Jeg har jo aldrig været vild med at ryge i for mange dueller, før i mine senere år. Det var en del af spillet ja, men jeg kunne godt bare lide at putte den ind,” siger Anders Jochumsen, der scorede mål på samlebånd op gennem ungdomsårene i Brøndby.

”Den første store ting, jeg kan huske, var i 1992, da vi spillede lilleput, og vi blev danske mestre på Bornholm. Jeg kan huske, at vi fik en Patrick-træningsdragt, hvor der stod Bornholmstrafikken på ryggen, og jeg scorede på straffespark, og vi vandt det her DM, der var kæmpestort for os,” fortæller Anders Jochumsen, der også vandt DM for ynglinge med Brøndby i 1999.

”Det var med Stephan Andersen på mål, det var med Michael Ribers, der jo spillede mange år oppe i FC Nordsjælland men desværre gik i stykker, da han ellers efter sigende var på vej til Monaco, og det var med Allan Olesen, backen der var i Nordsjælland og Randers, før han skiftede til norsk fodbold. Det var en utrolig talentfuld årgang, som bare ikke blev til så meget. Det har vores træner Tom Køhlert også undret sig over mange gange, ved jeg.”

”Men vi vandt altså DM efter at have ligget og konkurreret med AaB, der jo havde Augustinussen og Silberbauer. Augustinussen, der var målfarlig dengang, sluttede over mig på topscorerlisten, men vi blev danske mestre i suveræn stil. Faktisk husker jeg den kamp, hvor vi blev danske mestre, for det var i Silkeborg, og vi var bagud med 3-0, og så lavede jeg faktisk fire mål, selv om vi fik udvist målmanden undervejs. Det var en gylden årgang, der bare ramte ind i sine problemer, da Brøndby ansatte Åge Hareide,” husker Anders Jochumsen om perioden i slutningen af 1999, da han begik sin første store fejl i forhold til den videre karriere.

”Det var jo gået så godt på ynglingeholdet, jeg var topscorer, og der var snak om en fuldtidskontrakt, men så lige pludselig ændrede det sig til endnu en lærlingekontrakt. Jeg tror, jeg kunne få 4500 om måneden og så noget SU ved siden af, og det var ikke lige det, jeg havde sat næsen op efter. Min store drøm var at få en fuldtidskontrakt med Brøndby, men jeg følte mig trådt på, jeg var skuffet, og så meldte AB sig pludselig på banen med en helt anden slags kontrakt.”

”Det viste sig så ikke at være det bedste valg, men hvad gør man som 18-årig uden de store rådgivere, når der kommer lidt flere penge i spil? Så jeg lavede en kontrakt på halvandet år, og det blev en forfærdelig periode.”

”På det tidspunkt var AB jo en stor klub, der blev nummer tre i Superligaen og havde spillere som Claus Thomsen, Brian Steen, Michael Johansen, Rene Henriksen, Jan Michaelsen, Peter Knudsen... Det var et klassehold, og jeg tænkte, at det ville være en god mulighed at komme derud som en ung dreng, for jeg havde set Peter Løvenkrands og Martin Albrechtsen gå igennem, og så tænkte jeg, at

så er det min tur næste gang. Dengang var man jo ganske naiv, så jeg troede bare, at ”the sky is the limit.” Men sådan gik det i hvert fald ikke.”

”Jeg var slet ikke beskyttet af det navn, jeg trods alt havde i Brøndby. Derude var jeg én blandt mange og trivedes slet ikke. Det var en kæmpe fejl, og det var sgu for dumt. Der var også bud fra et par hollandske klubber på det tidspunkt, men det havde jeg ikke modet til. Jeg følte ikke, at det stod skrevet klart og tydeligt, at jeg skulle til udlandet. Mit største ønske var at debutere for Brøndby. Det var min allerstørste drøm, og så valgte jeg at skifte væk.”

”Når vi nu sidder her og kigger tilbage, så vil jeg ikke sige, at jeg som sådan fortryder noget, men jeg ville da gerne kunne spole tiden tilbage til dengang, jeg sad med Kim Vilfort og snakkede om de kontrakter, for så havde jeg truffet et andet valg. Der gik jo også kun et par år, så var Hareide væk, og Tom Køhlert var cheftræner. Dengang kaldte folk ham jo nærmest min far, ja han havde i øvrigt også trænet min far i Brøndby i sin tid, og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at jeg havde fået min debut i Brøndby under ham. Det var super-ærgeligt,” siger Anders Jochumsen.

ET SPØRGSMÅL OM TILLID

Han fik dog sin debut i Superligaen i AB, men det blev kun til 28 minutter i et par indhop, så når det gælder den bedste række, er det først og fremmest tiden i Herfølge, der tæller, for efter masser af mål i mellemspillet i Skjold blev Anders Jochumsen også noteret for sine første scoringer blandt de bedste på det lille stadion på Vordingborgvej. Det var den 25. oktober 2003, han havde været et par måneder i det sydsjællandske, og der var 1.112 tilskuere på plads til hjemmekampen mod OB, der blev historisk for den 22-årige angriber.

”Det var jo en ganske fin alder i forhold til at score sit første mål i Superligaen. Jeg tror endda, at jeg lavede to i den kamp, hvor jeg blev skiftet ind og var med til at sikre 2-2 mod et rigtig godt OB-hold. Det var en stor dag og stort for mig. Herfølge havde brugt pænt med penge på mig i forhold til, hvad de plejer at gøre, så det var selvfølgelig en forløsning.”

”Men det var faktisk et rimeligt dumt skifte til Herfølge. Jeg mindede rigtig meget om Chris Hermansen, som jo var en god angriber, der havde været i Superligaen i mange år og var Johnny Petersens absolut foretrukne. Jeg havde måske ikke gjort min research så godt, som jeg burde have gjort, men det blev trods alt til en del kampe dernede, men ikke... Det var et dårligt valg, og det blev ikke det allerstørste sus,” siger Anders Jochumsen om karrierens anden fejltagelse, der kun blev værre, da Johnny Petersen forlod Herfølge og Michael Schjønberg kom til.

”Ja, ham og jeg så ikke rigtigt på tingene på samme måde. Han havde så også Allan Nielsen ved sin side, og Allan fik mig faktisk i så god form i en enkelt sæson, at jeg vejede mindre, end da jeg havde været juniorspiller. Jeg var simpelt hen så fysisk klar og topmotiveret efter at have brugt en hel vinter på at komme i en form, der var det bedste, jeg nogen sinde havde været i. Men Schjønberg tilsidesatte bare alt det hårde arbejde, jeg havde leveret,

kasserede mig blankt og lejede mig ud til Køge.”

”De trænere, der har fået mest ud af mig, har givet mig det, som alle angribere lever af: Tillid. Det var også derfor, at jeg havde så stor succes i Skjold under Lars Højer. Han gav mig virkelig tillid og så alle de kvaliteter, jeg havde i mig. Det er ærgerligt, at han ikke er træner i dag, for han havde et kæmpetalent for det. Det endte også med, at Skjold solgte mig og fik nogle penge i kassen, og det løft fik jeg udelukkende på tillid. Den her personlige pleje, at gå og snakke med mig, få det bedste frem i den enkelte. Det har jeg i allerhøjeste grad savnet hos nogle af de trænere, som jeg har haft med at gøre,” siger Anders Jochumsen, der scorede 40 mål i to sæsoner i Skjold under Lars Højer og blev noteret for et enkelt, da han genså sin gamle træner i Parken i tvekampen mod det FC København, som Højer arbejdede for ved siden af trænergeringen.

”Jeg snakkede med ham inden kampen, og han sagde, at vi ville blive klædt af, men jeg havde så stor tiltro til mig selv, at jeg var helt sikker på, at jeg ville score i den kamp. For der er det underlige i min karriere, at jeg altid har vidst, at hvis jeg brugte tid på at sætte mig ordentligt op, specielt mentalt, så kunne jeg levere varen, også mod de allerbedste hold.”

”Ganske rigtigt scorede jeg tidligt til 1-0 efter et hjørnespark. Kort inden havde jeg faktisk ramt stolpen, men anden gang slog jeg til. Ole Tobiassen dækkede mig op på det hjørnespark, men jeg listede mig væk fra midten og målmanden og ud til forreste stolpe, hvor jeg

kom først på bolden og fik den drejet ind. Og så løb jeg jo og kiggede op på tilskuerpladserne for at se, om jeg kunne finde Lars og lige vise ham, hvem der fik ret. Det kan jeg huske ret tydeligt,” fortæller Anders Jochumsen om et af de fem mål, det blev til i Superligaen - i øvrigt det eneste som han satte ind på udebane, og det foran 22.000 tilskuere.

”De fem mål kan jeg huske alle sammen, for det er jo en milepæl. Når man er knægt og siger, at man vil være professionel fodboldspiller, så er du det jo i princippet den dag, du får nogle penge for at spille fodbold, for eksempel et par tusinde kroner i Brøndby →

ØVRIGE FAKTA

Navn: Anders Larsen-Jochumsen
Født: 28. januar 1981 i Brøndby

Højde: 180 cm
Vægt: 80 kg (optimal kampvægt)

Position: Angriber

Landsholdet:
25 U-landskampe for Danmark, 5 mål

Trænergerning:
2010-11: Stenløse
2011: Greve
2012-13: Brøndby U/13

JOCHUMSENS MANGE MÅL

År	Klub	Mål	Division
2000-01:	AB	0 mål	Superliga – 2 kampe
2001-02:	Skjold	21 mål	2. division Øst - Topscorer
2002-03:	Skjold	19 mål	1. division
2003-04:	Herfølge	4 mål	Superliga – 25 kampe
Efteråret 04:	Herfølge	1 mål	Superliga – 11 kampe
Foråret 05:	Køge	9 mål	1. division
Efteråret 05:	Herfølge	11 mål	1. division
Foråret 06:	OB	0 mål	Superliga – 2 kampe
2006/07:	Lyngby	16 mål	1. division
August 07:	Lyngby	0 mål	Superliga – 4 kampe
2007-08:	Fremad A	20 mål	2. division Øst
Efteråret 08:	FC Amager	12 mål	1. division
Foråret 09:	Brønshøj	2 mål	2. division Øst
Efteråret 09:	Vanløse	6 mål	2. division Øst
Foråret 10:	Stenløse	4 mål	2. division Øst

Superligaen:	5 mål i 44 kampe (1604 minutter)
1. division:	67 mål på 3½ sæson
2. division:	53 mål på 3½ sæson
I alt	125 mål på 10 sæsoner

Kun mål i ligakampe er talt med
Antal kampe kun opgivet i Superligaen

Selv om kropsbygningen siger noget andet, har Anders Jochumsen altid været hurtig på de første meter. Her stikker han af fra FC Københavns Michael Gravgaard tilbage i Lyngby-tiden. Foto: Lars Poulsen/Polfoto

→ på en amatørkontrakt, men det er noget andet, når man scorer mål hele vejen og viser, at man også kan gøre det på det højeste niveau i Danmark. Det var vigtigt for mig, og jeg sad faktisk en dag og nørdede lidt med det, for hvis man kigger på det antal minutter, jeg har spillet i Superligaen, så har jeg faktisk et ganske pænt scoringssnit,” siger Anders Jochumsen, der nok står noteret for 44 kampe i den bedste række, men kun fik 1604 minutter på banen, hvilket svarer til 18 hele kampe, der altså gav fem mål.

TEBIRKES, KAKAOMÆLK OG VODKA

Men når han nu kunne sætte sig op til kampen, når det virkelig skulle være; når han nu

havde hurtigheden og en veludviklet sparketeknik; når han nu scorede mål i bundter i den næstbedste række, hvorfor kunne det så ikke lykkes i Superliga-regi? Det er det store spørgsmål, der kræver flere forskellige svar.

”Rent sportsligt var det helt klart det fysiske spil uden bold, der var den store ting. Der bliver bare forventet lidt mere af én rent fysisk. Jeg vidste jo, at jeg godt kunne levere, hvis boldene faldt til mig, eller jeg skulle holde fast i dem, men jeg var måske lidt for meget luksusspiller til, at et hold som Herfølge kunne administrere mig.”

”Det var også derfor, at det var vanvittigt, at jeg ikke dengang i 2003 skrev under på den aftale, som Ivan Benes havde forhandlet frem

til mig oppe i FC Nordsjælland, som havde jagtet mig i lang tid. Men af uransagelige årsager valgte jeg at tage til Herfølge, og der skulle jeg måske have tænkt mig om og skrevet under med Nordsjælland, der også dengang spillede en type fodbold, der havde passet mig bedre end den fysiske betonede Herfølge-stil. Igen var det ikke vanvittigt godt valgt,” siger Anders Jochumsen med to af de tre svar, der skal gives.

For der var også det med seriositeten. ”Det var helt forkvaklet. Jeg har altid følt, at fodbolden kom nemt til mig, og så kunne jeg selvfølgelig godt køre et useriøst liv ved siden af. Jeg scorede jo alligevel til et vist punkt. For eksempel var det ikke unormalt for mig at

spise to tebirkes og drikke en kakaomælk, før jeg tog til kamp i Superligaen. Hvor mange andre gjorde det?”

”Og den dag jeg scorede mine første to mål i Herfølge, ville en normal fodboldspiller nok have tænkt ”så, nu er jeg på ret køl, nu går jeg hjem og får en pasta og en masse vand.” Jeg skyllede det ned med en flaske vodka og en fest med vennerne. Så der var perioder, hvor jeg faldt helt ud på grund af min livsstil uden for banen, som man selvfølgelig ikke kunne være bekendt som fodboldspiller,” fortæller angriberen, der siden forsøgte sig i Superligaen med OB og Lyngby, men forblev manden, der scorede masser af mål blandt de næstbedste indtil slutningen af 2008.

INGEN ARBEJDSBI MEN EN DYGTIG AFSLUTTER

Tom Køhlert var træner, da Brøndbys ynglinge vandt DM i 1999, og han kan sagtens huske holdets topscorer.

”Dengang var Anders en dygtig afslutter, en dygtig dribler og en god udfordrer i og omkring feltet. Han har aldrig været nogen arbejdsbi, men han var let at styre for en træner. Der var aldrig noget der. Man skulle bruge lidt tid på ham, men sådan er det engang imellem. Det gør jo ikke noget, at folk er lidt forskellige. Og så var han en meget udadvendt person, der også snakkede meget

dengang. Han var med, da vi blev mestre og scorede en del mål, så de fleste havde nok forventet sig mere af ham.”

”Det gælder vel generelt for hele det hold, for det var et hold, der vandt på individualisterne. Dengang var der jo en diskussion om, hvorvidt man skulle organisere sit hold til et mesterskab uden at få førsteholdspillere ud af det, eller om man skulle lade dem spille, havde jeg nær sagt. Så vi havde nok ventet os noget mere af det hold,” siger Tom Køhlert, der sagtens kan følge sin gamle ung-

angribers tanke om en seniorchance under hans ledelse.

”Ja, det ville nok ikke have været usandsynligt, sådan som jeg husker ham. Han var en dygtig spiller, men det er også klart, at han skulle have nogen til at arbejde for sig. Det kan vi hurtigt blive enige om. Men sådan er det jo med angribere, og dengang var der ikke så store krav, som der er nu om taktisk disciplin. Men der var åbenbart nok til, at Anders ikke slog igennem af en eller anden grund. Det kan meget vel være, at han var for

utålmodig,” siger den gamle Brøndby-træner, der godt kan huske familien Jochumsen. For der var flere end Anders.

”Ja, det er rigtigt. Jeg trænede også hans far Tom, der havde en bror, der hed Keld, som også var på holdet. Det er godt nok rigtig længe siden. Og så var Anders’ farfar også ungdomsleder i klubben, så det var en meget inkarneret Brøndby-familie,” siger Tom Køhlert.

”Der spillede jeg i FC Amager og lå nummer to på topscorerlisten efter Viborgs Rurik Gislason, men så gik klubben konkurs, og jeg besluttede mig så for at blive opereret i min akillessene, der havde generet mig et stykke tid. Jeg havde spillet på piller og blokader, selv om jeg scoringsmæssigt var på toppen, men det tog længere tid, end jeg egentlig havde regnet med, at blive klar efter den operation, og så gik det hele lidt i stå, for jeg tog til Brønshøj og spillede, selv om jeg kun var på 50 procent. Jeg humpede rundt, og så er fodbolden jo meget sort og hvid, for hvem vil røre ved en spiller, der ikke løber rigtigt? Samtidig var det også i den periode, at mit arbejde kom til at fylde mere og mere.”

”Ellers kunne jeg godt have været tvunget til at satse de ting, der skulle til for at vende tilbage til i hvert fald det 1. divisionsniveau, som jeg jo alle dage har kunnet levere i søvne. Jeg har ikke haft en sæson, hvor jeg har scoret under 15 mål i den næstbedste række, og jeg har altid følt mig pivhamrende skarp fra det niveau og ned. Jeg tror ikke, at man kan finde mere end et par kampe eller tre i træk, uden at jeg har scoret uden for Superligaen.”

”Når jeg sad ved kontraktforhandlinger, kunne jeg jo snildt forlange 35-40.000 kroner om måneden i 1. division, fordi ”det koster 20 mål,” som jeg sagde. Det var jo meget selvsikkert, men det var rigtigt nok. Der var ikke så meget at raffe om. Det kunne jeg også sagtens have levet af, men jeg havde jobbet som assurandør ved siden af i de sidste år også, for jeg kunne godt lide at have noget at lave udover fodbolden. Jeg ville jo også gerne stimuleres i forhold til min intelligens, og det fungerede rigtig fint,” fortæller Anders Jochumsen, der efter mellemspillene i Brønshøj og Vanløse endte som spillende træner i Stenløse.

Og det var også her, at han scorede sine sidste mål, da en cirkel blev sluttet på fornem vis.

FODBOLD OM NATTEN

Det blev den nemlig den 8. maj 2010 mod Brøndby – ja godt nok Brøndbys reserver, men alligevel.

”Vi var bagud med 2-0 med et kvarter igen, da jeg blev skiftet ind, scorede to, lagde op til et og så vandt vi 4-2,” siger Anders Jochumsen om det sidste punktum rent målmæssigt, der blev sat i en alder af blot 29 år.

”Efter den operation i akillessenen havde jeg nogle år, hvor det føltes som om, at der blev stukket en nål ind i min hæl, når jeg trådte hårdt ned, så sammenholdt med arbejdet var det naturligt at stoppe på det tidspunkt. I dag ville jeg nok godt kunne belaste den, men det tester jeg aldrig. Dengang blev jeg bare aldrig klar, og et eller andet sted er det da super-ærgeligt, for jeg er ikke et sekund i tvivl om, at hvis jeg ikke var blevet opereret, så havde jeg stadig spillet på et højt niveau. Med al respekt så har de, der lige nu ligger og laver mål i 2. division og er lidt oppe i årene, aldrig kunnet måle sig med det, jeg kunne. Og 1. division skriger jo på målscorere,” siger Anders Jochumsen, der dog blev lidt i fodboldens verden som træner i Stenløse, Greve og et par år for Brøndbys U/13, før arbejdet og familien krævede sit.

”På den måde er der jo stor forskel på mit forhold til mit arbejde og min fodbold. For mig var det altid vigtigst, at fodbold var sjovt. At jeg så kunne tjene penge på det var, hvad det var. Nu har jeg så fået et rigtig godt job her i If, hvor jeg begyndte med at køre rundt og sælge forsikringer og så egentlig bare har arbejdet mig stille og roligt op til den stilling, jeg har i dag. Og her hjælper min erfaring fra sportens verden faktisk meget.”

”Det er et kæmpeplus, at man ved, hvordan man håndterer forskellige mennesker, og også har lært af de fejl, som nogle af mine trænere har lavet i forhold til mandskabspleje. For vi er ikke alle sammen ens. Vi skal behandles og motiveres forskelligt,” siger angriberen, der

blev salgschef og dermed også kom udover en klassisk problemstilling, når nu han i så mange år var kendt som ham, der scorede mål. For hvad så, når man ikke scorer mål længere.

”Ja, det er jo dejlig nemt, fordi jeg har en karriere ved siden af, som jeg kan identificere mig med. Men hvis jeg ikke havde det, så ville det være et kæmpe-problem. Det er jeg ikke et sekund i tvivl om. Det har været min redning,” siger Anders Jochumsen, der godt nok aldrig fik succes i Superligaen, men stadig havde fodbolden som det vigtigste i de formende år af livet.

Og selv om det ikke bliver til mere end lidt svymandsbold i ny og næ og den faste kom-sammen med gamle venner juleaftensdag, så fylder fodbolden stadig. For eksempel om nat-ten.

”Jeg drømmer stadig om det, og da du ringede og snakkede om interview og gamle mål, har jeg da også taget mig selv i at sidde og tænke tilbage på nogle af højdepunkterne. For de er der. Fuldstændigt affotograferet inde i hjernen. Følelsen i kroppen. Jeg var ude at se en god vens knægt spille fodbold, og da de her små drenge på fem år scorede og blev så glade, der fik jeg også tårer i øjnene, for den følelse savner man rigtig meget.”

”For det er jo det, fodbold handler om dybest set: At score mål. Og kan man være den, der gør det, så er det bare en fed følelse. Det er jo ikke bare for sjov, at folk hiver trøjen af og viser deres muskler, og hvad de ellers gør. Det er bare en fed fornemmelse at score mål,” siger Anders Jochumsen og kigger ud over den københavnske vestegn, hvor hans eget fodboldliv begyndte, og fodbolden lever videre.

Han har selv for nylig købt hus tæt på barndomshjemmet, så han har sin gang som tilskuer på det Brøndby Stadion, han aldrig selv fik den forjættede førsteholdsdebut på, og han håber også på, at tiden engang igen bliver til at træne nogle drenge, for der er så mange erfaringer, han gerne vil give videre. Og så er der selvfølgelig først og fremmest knægten derhjemme.

Han er godt nok nok kun halvandet år gammel nu, men det varer næppe længe, før farmantager ham med ud i haven og over spark på spark på spark – og helst med venstre som det altid har været i familien Jochumsen. ✘

TRE SPØRGSMÅL TIL ANGRIBEREN

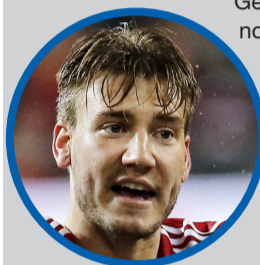
Hvem synes du er den bedste angriber i verden i dag?

”En angriber er jo mange ting, men hvis vi tager en typisk boksangriber, så kunne det være Van Persie, når han er på toppen. Jeg kalder jo ikke Ronaldo og Messi for deciderede angribere, mens Van Persie lever og ånder for den boks. Diego Costa kunne også være et fint valg, men nu er jeg jo United-mand, så jeg tager Van Persie. Når han rammer sit topniveau, synes jeg, at han er den absolut bedste nier.”

Hvem er den bedste angriber i Danmark?

”Her er man jo desværre, desværre, desværre nødt til at sige Nicklas Bendtner. Det nager mig at skulle sige det, selv om han jo egentlig lever det, jeg selv har gjort. Derfor er det lidt dobbeltmoralsk, men når man er på den øverste hylde, som han er, så er man et forbillede for så mange.”

”Generelt set er fodbold selvfølgelig en holdsport, men hvis vi skal have noget konkurrence til Bendtner, så kunne det godt være, at angriberne ikke skulle arbejde det absolut hårdeste, som de kunne hele tiden. De bedste angribere arbejder jo heller ikke så stenhårdt, som vi gerne vil have dem til i Danmark. Tag Andreas Cornelius, der pisker rundt. Er det måske derfor, at han nogle gange falder i bolden, når han får den? Ville han være mere klar, hvis han bare stod og ventede? Det tror jeg faktisk.”

Hvad gør en god angriber?

”Du har først og fremmest et kort aftræk, og så har du tre-fire forskellige sparkafviklinger, du mestrer rigtig godt. Så skal du også kunne affotografere situationerne. Hvor kan bolden dumpe ned? Og så handler det i høj grad om at være tilstede i feltet i stedet for at flakke rundt i korridorerne. De fleste mål scores inde i boksen, så bliv da for fanden derinde. Det er derinde, man laver mål.”

”Og så er du nødt til at træne tusindvis af timer. De unge mennesker træner finter, men de basale redskaber er ikke så gode, og derfor oplever vi også, at man i gamle dage huskede spillerne for deres spark, mens det i dag er mere for deres finter. Det er meget det her én-mod-én spil.”

”Det handler om at kunne styre sit spark, og det lærer man ikke bare fra den ene dag til den anden. Det kræver masser af timer, og det er også derfor, at det er påfaldende, at vi har målmandstrænere, men der er ikke ret mange klubber, der har angrebstrænere. Jeg savner, at man bruger mere tid på det. Nuancerer træningen ud over at sparke på mål. Det er klart nemmere at forsvare, end det er at lave mål, så det tager tid, hvis vi skal lave nogen, der har noget ekstra.”

Efter en skuffende start på seniorlivet i AB lysnede tingene for Anders Jochumsen i Skjold, for i 2002 blev han både topscorer og kåret til Årets Spiller i 2. division. Her ses han ved prisoverrækkelsen sammen med Thomas Røll (Årets Profil i Superligaen), Thomas Kahlenberg (Årets Talent), Martin Albrechtsen (repræsentant for Årets Hold), Jon Dahl Tomasson (Årets Fodboldspiller) og Heidi Johansen (Årets kvindelige fodboldspiller). Foto: Thomas Wilmann/Polfoto